

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apodixes, Sive Demonstrationes Tres Horrendarvm Blasphemiarvm Ecclesiae A Calvino Reformatae, Circa tres primos Symboli Catholici Articulos

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphaliae, 1608

Capvt VI. Deum Patrem Caluinistarum tyrannicè hominem damnare ante
cognitionem causæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35415

Hinc Calvinus, 2. Inſtit. c. 7. §. 5. quod impoſſibilem legis obſervationem diximus, id eſt paucis explicandū ſimul & cōfirmandum; in Antidoto Concil. Trident. ſeſſ. 6. mihi abundè ſufficit neminem extitiſſe vnquam, qui legi Dei ſatiſfecerit, nec vllum poſſe inueniri. Vt autem crudelius poſſet deinde in tranſgreſſorem deſauire, minimis & leuiſſimis lapſiunculis deſideriorum ac verborum inanum, maximas & grauiſſimas pœnas aeternæ mortis præfixit. Nō eſt, ſcribit Calvin. lib. 2. Inſt. c. 8. §. 58. 59. quod vel leuiſſimas cupiditates (etiam omnem deliberationem antegreſſas) iudicio mortis eximamus. Quare habeant filij Dei (Calumiani) omne peccatum mortale eſſe, quia eſt aduerſus Dei voluntatem rebellio. Quis vnquam Vitricus, aut Tyrannus, aut Carnifex, ſi eiufmodi Deus eſt Pater? Herodes, Nero, Caligula, Buſyris, Mezentius præ hoc Caluiniſtico Deo quidam Mitiones fuere.

CAPVT VI.

Deum Patrem Caluiniſtarum tyrannicè hominem damnare ante cognitionem cauſæ.

Descriptio
Dei Cale-
cutani.

DEVM Calecutani in oriente effinxerunt (nec longè ab his abierunt Mexicani ad occidentem) quatuor in ſignem cornibus, ore vaſtiſſimo hiantem, deformem naſo, toruis luminibus, ac minaci vultu truculētum, horribi-

ribilem hamatis digitis, vncorum vel harpa-
 gonum instar, vt est apud Lodouicum Patri-
 tium Nauigat. lib. 5. cap. 2. Pro Deo sibi nõ dif-
 simile quid proposuere Calviniani, qui Dia-
 bolum in Dei locum substituerunt, & ex patre
 effecerunt tyranum ac carnificem, & vt canit
 ille; Monstrum horrendum, informe, ingens
 cui lumen ademptum. Prius iam demonstra-
 tum est contra Calvinoprædicantem, poste-
 rius ex analysi tertiæ & quartæ thesisiã osten-
 demus. Primum in ijs argumētum est. Tyran-
 nus adeoq; carnifex & tortor humani generis
 est Diabolus, vt qui tanquam leo rugiens cir-
 cumeat & quærat quem deuoret. 1. Petri 5.
 At vero Calvinistarum Deus Pater, est Dia-
 bulus, prout iam inuicto argumentorum ro-
 bore cõstabilitum est. Calvinianus igitur De-
 us est tyrannus, adeoque carnifex sæuissimus.
 Nihil in hoc discursu obscurum, nihil est
 quod non per se sit notum vel iam ante pro-
 batum. Secundò, crudelis tyranni est, an-
 te subditos condemnare ad pœnam, quam
 aduertat & intelligat vllam omnino in ijs
 culpam. At Calvinianus Deus pater ante
 reprobos condemnauit ex mente Caluini ad
 pœnam, quàm intellexerit originalem a-
 ctualẽmue culpam. Erit igitur Calvinia-
 nus Deus pater, crudelis tyrannus: & hoc
 crudelior immaniorque, quo horribilior
 est pœna æterna corporis & animæ medios

Caluinista
 rû Deum
 esse tyran-
 num.

1. Argum.
 quia est
 Diabolus.

2. Arg. con-
 dēnat ante
 cognitio-
 nem causę,
 ergo.

inter inextinguibiles ignes, quàm sit momentaneum hoc in orbe supplicium. Maiorem credo sibi probari non exiget prædicans, ne & contra naturæ lumen, ac notitiam venire videatur, & à Virgilio discere cogatur tyrannicum id esse;

Sic volo, sic iubeo, sit pro ratione voluntas.

Minorem vero non minus solidè quàm clarè in disp. de prædest. ca. 1. iam pridem prædicantem meum edocuit è Societate Iesu Becanus, etsi id Calvinisticè veteratorieq; dissimulet, Potest autem sic expediri breuiter. Primò. Calvinus lib. 3. Instit. c. 21. §. 7. scribit. *Discimus aeterno & immutabili consilio Deum semel constituisse, quos olim assumere vellet in salutem, quos rursum exitio deuouere, hoc consilium, quo ad electos in gratuita eius misericordia fundatum esse asserimus nullo humana dignitatis respectu. Quos vero damnationi addicit, his iusto quidem & irreprehensibili, sed incomprehensibili ipsius iudicio vitæ aditum præcludi.* Quæro ex prædicante, quod est iustum illud iudicium sed incomprehensibile Caluino, quo reprobos damnat Deus Calvinisticus? non sanè illud, quo præuiso iam peccato adiudicat peccatorem subsecuturis supplicijs, quia comprehensibile est rationiq; humanæ cõforme, quæ dicitur, vt qui peccauit, etiam puniatur. Erit ergo iudicium illud decretumq; quo ante præuisionem omnis peccati hominem destinauit ad supplicium. Exprimit idem illud
ibid.

Affum-
ptionis
probatio.
10

ibid. c. 22. vbi cum §. 1. eam explofisset sententiam, quæ tradidit illos à Deo in filiorum locum cooptari, quos sua gratia non indignos fore præcognofcit: at mortis damnationi deuoueri quorum ingenia ad malitiam & impietatem propensa despicit, fubdit §. 3. *vbicunque regnat hoc Dei placitum nulla in confiderationem veniunt opera*: quod deinde apertius euoluens §. II. *vides, ait, vt in folum Dei arbitriũ vtrunq;* (electione & reprobationem) *conferat? Ergo fi non poffumus assignare rationem, cur fuos misericordia dignetur, nifi quoniam ita illi placet, neq;* etiam in alijs reprobandis aliud habebimus, quam eius voluntatem extra quam nihil caufe quarendum. Ex his luce meridiana clarioribus, licet, vt hoc pacto argumẽtemur fecundum Caluinum: quo modo Deus fe habet in electione faluandorum, ita etiam fe habet in reprobatione damnandorum, at electio fit ab eo ante præuifionem & confiderationem omnis operis boni, vt §. 3. affirmari à Caluino prædicans concedit, ergo etiam reprobatio fit ante præuifionem omnis omnino operis mali. Quod autem Vorftius Bellarmino lib. 2. de gratia impium Caluini dogma affricare conatur, facit in eo hæreticorum more, nihil non deprauantium, quia Bellarmini contradicentis Caluino c. 16. (quem locum notare illi non libuit) hæc funt clariffima verba: *reprobationem iuftiffimam cõtra Caluianos* (audi Caluiniane falfarie & erube-

Defenditur Bellar. cõtra prædicantem.

sce) defendere cogimur, qui cum homines ante præuisionem peccati ad peccatum, & mortem eternam prædestinatos esse contendunt, cū ipsa Dei iustitia pugnant & omnia hominū scelera in Deū authorem refundunt. Nō ergo, vt putat Prædicans, Bellarm. loquitur de destinatione reprobrū ad interitum ante præuisum originale peccatū, de quo cōtra Calvinū differimus, sed de reprobatione post præuisionem sceleris ac labis à primis parentibus transfusæ: Quando iam totū gēnus humanum diuino intellectui obijciebatur, velut massa perdita è qua clementer alios extolleret ad gloriā, alios iusto iudicio in ea relinqueret ad pœnam. Idem Augustinus, Prosper, Bernard. D. Thomas cum suis affectatoribus (quos citat prædicans) voluerunt. Sed stupor prædicanticus non intellexit subtilitatem distinctionis Scholasticæ. Nec illud filendum prædicantem sibi hac in re non cōstare. Nam

§. 43. inquit. *Et tamen si de reprobatione illic apud Calvinam ageretur, certè ex natura contrariorum tandem omnino consequens esset, vt si illa (electio) dependet à solo Dei beneplacito, hæc reprobatio ab eodem dependeat.* Quibus tamen mox §. 44. contradicit: *Libentius illis accedo, qui positiuæ reprobationi respectum peccati, vt causam aliquam includūt.* Ita intra paucissimas lineas vertiginoso capiti reprobatio positiuæ & cōtrariè opposita electioni, dependet à solo Dei beneplacito, & eadem ab eodē solo nō dependet, sed respectum

pec-

Contradi-
 ctio prædi-
 catica. Re-
 probatio
 positiuæ est
 à nudo Dei
 arbitrio,
 nō minus
 quam præ-
 destinatio.
 Et non est
 a nudo Dei
 arbitrio.

peccati vt causam includit. O dignū Helleboro & Antyciris caput, cui simul & respectu eiusdem idem est & nō est. Sed eandem assumptionem secundo probemus ex loco Caluini citato in thesibus, ex 3. Instit. c. 23. §. 2. *Homines nudo Dei arbitrio citra proprium meritū in aeternam mortem predestinantur, & ex c. 22. §. 3. Vbicunq; regnat hoc Dei placitū nulla in considerationem veniunt opera.* Ad priorem locū respondet §. 42. *malitiosè obiectiōē apud Calu. assumptā pro responsione.* Sed in eo nihil alienū à suo ingenio facit: peruertit sensum Caluini & citantiū eius verba. Inspiciamus enim text. §. 1. *Mimè, inquit, cōsentaneum est, præparatiōē ad interitū aliō transferre quam ad arcanū consiliū Dei, idq; pbat plurib.* Repetit idē illud mox §. 2. sed per modū exostulationis, aitq;: *Esse igitur cur exostulent homines cū Deo, si nudo eius arbitrio citra proprium meritū in aeternam mortem predestinantur.* Non est hoc obiectiōem mouere & soluere, sed id qd dictum erat admittere, solumq; exostulare de crudelitate, ita præparatis ad interitum pro nudo suo arbitrio. Idem sequētia ibidem indicāt. Quod enim ad hāc exostulationem afferret §. 2. aliud non inuenit, quam *improbittatis esse, causas diuinæ volūtatis (vel nudi arbitrij) percontari; nefas esse imaginari causam vllam, vel aliquid quod antecedit Dei voluntatem: ipsam esse summam iustitiæ regulam.* vbi ergo queritur, cur ita fecerit Deus (præpararit ad mortē hominem) respondendū, quia voluit. Quod si vltra pergās rogādo,

Assumptio-
nis proba-
tio tertia.

Subterfu-
gium præ-
dicantis.

Confuta-
tur.

cur voluerit, maius aliquid quæris & sublimius Dei voluntate, quod inueniri non potest. Hæc Calvinus abnuens planè aliquid (siue peccatum siue aliud quid) imaginandum, quod damnationis causam ostendat. Vt proinde, quas prædicans ex obscuris Caluini verbis format responsiones ad eam quam ipse sibi finxit moueri questionem, eæ nihil ad summam rei faciant.

CAPVT VII.

*Vt prius & posterius in diuinis
detur?*

PRædicans vt magis perspicuum efficeret stuporem suum §. 40. ait *quæ coætæna sunt ea certè simul sunt & proinde neutrum horum (decretum & præscientia) præcedit, neutrum sequitur.* Quid autem postea? audi & demirare hominis subtilitatem: Ergo voces istæ: *ante præuisa peccata, prius tulit sententiam, aliâq; id genus ineptè à Iesuitis vsurpantur, cum antè, & prius sint aduerbia temporis, durationisq; ordinem significant, aut si ordinè nature per ea indicare velint, fraudulentè agere deprehendetur & sibi aduersari.*

Spectatum admisi risum teneatis amici.

Meus prædicans theosophus & probè versatus videri vult in Molina & Suarez, eosque laudat vt suæ sententiæ approbatores. Sed errat, & quidè prædicantissimè & crassissimè.

Neq;